

Букналь — ла, ло, кога нѣкое растение силно никне отъ много дѣждове. *Нивята букнале, насилале много; изъ лозята буренѣтъ букналь, трѣба да се кошае.*

Булгуръ, или бѣлгуръ, чисто жито, или коло-зено жито, което селенитѣ, слѣдъ като покиснатъ малко въ вода, до дѣто се расцѣвнатъ люспицитѣ на зърното, послѣ го огрухвватъ въ стѣпа, т. е. биятъ го съ дървенъ копанъ, додѣ му попадатъ люспицитѣ, или пѣкъ го мелятъ на хромилъ, колкото да се построшатъ на едро зърната, (а не да стане като брашно) и по това го сушатъ, отвѣятъ на вѣтъръ, да се отдѣлятъ люспицитѣ, и послѣ го скѣтватъ въ торбичка, и употрѣбаватъ за въ лѣтне намѣсто оризъ.

Булка, казватъ обикновено на младата невѣста кога е забулена додѣто я отбулятъ.

Че си оставилъ

Булка подъ було,

Себе подъ вѣжило нр. пс.

Булка се казва и на веѣка жена, додѣ поустарѣе.

Булкинъ или *булчинъ* баща, родителъ на булката. *Ако не добри гости, то булчинъ баща*, нр. пг. казва свекървата, кога прѣкалява булчинътъ баща съ честото си дохождане на гости.

Було 1) вѣнчална тѣнка, цвѣтна, или бѣла покривка на лицето. Главно се употрѣбява въ врѣме на вѣнчаванне. По села та булото бива червено, което е прѣмѣтнато прѣзъ глава и отпрѣди до подъ колѣнетѣ. Слѣдъ вѣнчаванието булото се носи подигнато до надъ челото:

Цано ле мила тейнова,

Я вдигай було на глава,

Земи мотика на рамо; нр. пс.